

Випуск № 23 (1 січня)

Вінниця – Львів – 2017 р.

ПЕРЕДМОВА

Електронна збірка видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». У 23 номері зібрано 12 чудових літературних та народних казок. Серед них є чудові казки люблячої та турботливої мами-казкарки Марини Кірносолової. Серед народних казок особливої уваги заслуговують різдвяні французькі казки, які показують нам справжні різдвяні чудеса. Новорічні чари відкривають людські серця для добра. Мандруйте захоплюючим світом казок разом з нами – наповнюйте свої серця теплом!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

ПРОЕКТ «ДЕРЕВО КАЗОК» (<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com головна адреса ел. пошти.

Приєднуйтеся до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

ПРОЕКТ «КАЗКА» (<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – **Тарас Амброз**

ЗМІСТ:

Жабеня (<i>Марина Кірносова</i>)	4
Магія Різдва (<i>французька народна казка</i>)	5
Речі, що говорять, туга зелена і нудота звичайна (<i>Марина Кірносова</i>)	6
Рухливий будинок (<i>французька народна казка</i>)	8
Світлячок (<i>Марина Кірносова</i>)	10
Король-попелюх (<i>естонська народна казка</i>).....	11
Сніговик (<i>Марина Кірносова</i>)	14
Чому в лисиці довгий хвіст, а в зайця – куций (<i>казахська народна казка</i>)	16
Сніжинка (<i>Марина Кірносова</i>).....	17
Ніч перед Різдвом (<i>французька народна казка</i>).....	23
Карамелькіно (<i>Марина Кірносова</i>).....	24
Старий і його дочка (<i>казахська народна казка</i>)	27

Жабеня

Марина Кірносова

Був теплий сонячний ранок. Принцеса вийшла прогулятися до саду та послухати пташині пісні. Вона повільно проходила поміж кущів троянд, доки не побачила маленьке жабеня. Він жалісно квакав. Якщо б принцеса розуміла цю мову, вона б почула, що сюди він потрапив випадково, у відрі з рибою, що приніс рано-вранці

королівський рибалка. Але це не справа принцес, розуміти якесь там жабеня. Вона почала верещати:

– Який жах! Хто це сюди приніс! Як можна! До королівського саду!

На мить вона зупинилася, згадавши казку братів Грімм про зачарованого жабеня-принца, який допоміг принцесі дістати її м'ячик з колодязя. «Може це теж жабеня королівської крові? Але ж раптом ні, не хочу так ризикувати та спілкуватися з цим страхіттям», – подумала принцеса та почала кликати на допомогу.

Повз проходила дівчинка – донька пекаря, що привіз до королівського сніданку смачний хліб. Дівчинка була дуже доброю, любила природу та теж приходила до саду послухати пісні птахів. Вона почула, як кричить принцеса та кинулася на допомогу.

– Яке маленьке жабеня! Йому мабуть страшно та він бажає потрапити до своєї річки, – сказала дівчинка (хоча вона звичайно також не могла розуміти його мови).

– Ось і відведи його туди, – промовила принцеса та гордо піднявши носик пішла звідси. Вона розповідала всім, кого бачила, який видався жахливий ранок, та до вечора була в поганому настрої, так і лягла спати з сумним обличчям.

А дівчинка зірвала лист подорожника та підставила його жабеняті. Він довірливо заскочив до нього і дівчинка віднесла його до річки. Там жабеня

пострибало до своїх родичів. Пролунало радісне квакання. Дівчинка посміхнулася та подумала, який гарний ранок – жабенятко повернулося додому, яскраво сяє сонечко, солов'ї співають чудові пісні, вдома чекають батьки, а на столі в її кімнаті лежить новенька книга казок братів Грімм. Дівчинка радісно побігла додому і увесь її день минув у чудовому настрої.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/zhabenya.html>

Магія Різдва

Французька народна казка

Жила колись маленька дівчинка на ім'я Хлоя, якій було близько 8 років. У школі всі друзі казали Хлої, що Пера Ноеля не існує, і їй важко було повірити в те, що цей добрий дідусь з довгою білою бородою не є реальним.

Вже скоро мало настати Різдво, але Хлоя не відчувала святкового настрою. Вона

сказала: "Навіщо святкувати Різдво, якщо Пера Ноеля не існує. Магія зникла! Я не буду святкувати як інші!". Так як у Хлої був молодший брат, йому було 4 роки, не можна було, щоб він дізнався те, що Пера Ноеля не існує. Тому традиція святкування збереглася і на цей рік. О восьмій годині настав час лягати спати, щоб дати час Перу Ноелю покласти подарунки під ялинку. На столі вони залишили три шоколадні тістечка і великий стакан молока. Хлоя вважала це нерозумним, але нічого не сказала, щоб не розчарувати свого братика. Тоді перед тим як лягати спати Хлоя визирнула у вікно. На вулиці йшов дрібний сніг. Будинки були прикрашені. І раптом, дивлячись на небо, вона побачила величезні сани, які пролетіли над будинками. Але це були не звичайні сани. Сани були запряжені оленями і ними керував великий пан з білою бородою. Крім цього сани були завалені

безліччю подарунків запакованих в найкрасивіший у світі папір! Пер Ноель помахав рукою, щоб привітатися з Хлоєю, яка дивилася на нього округленими від здивування очима. “Це Пер Ноель, правда! Немає жодних сумнівів” – подумала Хлоя. Потім Пер Ноель повільно зник у небі, щоб продовжити свою доставки подарунків.

Для Хлої в це Різдво було найкращим з усіх, тому що вона знала, що Пер Ноель існує насправді, незалежно від того, що кажуть її друзі.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/magija-rizdva-francuzka-kazka.html>

Речі, що говорять, туга зелена і нудота звичайна

Марина Кірносова

Жила-була звичайнісінька дівчинка Таня. Ходила до школи і в художній гурток, гуляла з друзями й читала багато книжок. Була привітною та добре вихованою. І ніколи б не подумала, що з нею може статися така історія ...

Повернулася якось Таня зі школи, а настрій гірше нікуди. Цілий день не задався. То книжку порвала випадково, то на зошит сік пролила (і як взагалі можна додуматися над зошитом його пити), щоденник забула вдома (бо рюкзак вранці наспіх збирала, а не ввечері). Чорнильна ручка посадила величезну пляму прямо на новеньку білу блузочку. А перед останнім уроком Таня посварилася відразу з двома коліжанками! Ну як тут не засмутитися! Сльози самі двома струмками течуть і сум жахливий...

– Уууу... Яка я нещасна... Ось як мені не щастить... – цілу годину ревіла Танюша.

– Уууу... Які ми нещасні... Жити з такою сумною дівчинкою! Вона зараз нас затопить... Ми розсохнемося від вологи і загинемо... Але ж ми ще зовсім нові... УУУУУУУУУУ... – пролунало по колу кімнати.

– Хто це? – Таня так злякалася, що слізки відразу висохли.

– Уууууууу... – Продовжувало лунати в її кімнаті. Здавалося звук йде звідусіль.

– Ххттто ц-це? – Тремтячим голосом промовила дівчинка.

– Це твої меблі! Я, наприклад, диван, на якому ти сидиш! Я не бажаю більше сліз! Я зараз зовсім промокну!

– Нам, книжковим полицям, дуже сумно... Книжки не люблять вогкості... Вони люблять, щоб їх читали... І з гарним настроєм!

– А мені так погано, що здається мої ніжки зараз зламаються... – Вперед кімнати вийшов стілець.

– А мені так важко, що я не можу рухатися... Ууууу... – завив письмовий стіл.

– А стіл і не повинен рухатися, – розгублено промовила Танюша.

– Я не повинен рухатися, як сумно... Уууууу... – стіл застогнав ще голосніше.

– А раніше ви не розмовляли, – сказала дівчинка.

– А раніше і не дуже-то хотілося. Ми взагалі-то мовчуни. Не любимо говорити. Але коли в тебе вселилася туга зелена і нудота звичайна, ми не стрималися... Дуже вже це заразне. Енергія туги накопичується шарами і поширюється на всіх навколо – пояснив диван.

– Ніхто в мене не вселявся!

– Вселився! – Ствердно відповіла шафа. – Туга зелена і нудота звичайна – дві сестри. Самі по собі вони жити не можуть, як віруси. І весь час шукають дівчаток і хлопчиків, у яких зіпсувався настрій, до них то легко причепитися.

– Тому тобі сумно і ти ниєш вже цілу годину! А толку? Краще то від цього не стало. За цей час можна було щось корисне зробити, – докірливо зауважив диван.

– А як же їх прогнати? – Запитала Таня.

– Тільки хорошим настроєм і корисними справами !!! – Зашуміли всі речі відразу.

– Ну тоді я... Піду подзвоню подружкам і помирюся з ними!

Через двадцять хвилин усміхнена дівчинка повернулася в свою кімнату.

– А у мене прекрасний настрій!

Тільки речі більше не розмовляли.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/rechi-schohovoryat-tuha-zelena-nudota-zvyčajna.html>

Рухливий будинок

Французька народна казка

Дідусь Луї, друг усіх лісових тварин, помер. Його будинок став порожнім, покинутим на вершині пагорба. І ось восени у відкрите вікно влетіли пташки, застрибнули білки, кролики, мишки і оселилися там. Вони готуються до зими. Їх багато, але кожен знайшов собі місце. Птахи оселилися у спальні, вітальню зайняли кролики, білки зайняли кухню, миші оселилися по кутках на горищі і під підлогою.

Потім кожен знайшов собі заняття : пташки були на сторожі, зайчики запасалися дровами, білки заповнили фруктами всі шафи і всі каструлі на кухні. Мишей називають "охоронцями дому".

Коли пішов сніг тварини почували себе безтурботно і безпечно. Але одного разу красива дама приїхала в будинок, щоб купити його. Миші підняли тривогу.

Тварини не схотіли переселятися назад до холодного лісу. Тоді вони дещо придумали. Кожен сховається, займе своє місце. І коли дама прийде вони

почали шуміти і бігати. Скриплять підлогою, влаштували танці на даху, грюкають дверима. Вони перестрибували від підлоги до стелі! Красива дама втекла, плачучи від жаху.

Тварин залишили свої сховища. Вони сміялися і раділи. Кожного разу, коли хтось приходив, щоб відвідати будинок, тварини вчиняють цю комедію. Скрізь почали казати, що будинок не заспокоюється, що там щось рухається, і ніхто не хоче там жити.

Якось одного грудневого вечора, коли дув вітер, і йшов, не зупиняючись, сніг, волоцюга на ім'я Леон зайшов до будинку. Він ослаб від холоду і голоду, і він впав на підлогу. Тварини почали виробляти свої номери. Будинок зарухався, але Леон не злякався, тому що він хропів так глибоко, що не відчував як будинок заворушився. Щоб тварини не робили він не прокинувся. Миші були заінтриговані. Вони підійшли потихеньку. Потім білки, пташки та кролики теж. Вони оточили волоцюгу. Зайчики побачили, що він замерз у своєму дірявому одязі. Тоді вони притулилися до нього, щоб зігріти його своїм хутром. Білки побачили, що його щоки позападали, бо він нічого не їв. Швидко вони приготували їжу з сухофруктів. Разом вони розвели вогонь у каміні. Миші вкрили його. Пташки заспівали.

Поступово, Леон зігрівся. Його щоки знову стали рожевими. Він відкрив очі. Він нічого не розуміє. Він вірить в мрію. Але птахи співають, а кролик взяв його за руку і відвів до каміна. Білки і миші готували обід. Леон бачив те про, що він навіть не мріяв. Це Різдво, ця ніч.

У цьому рухливому будинку теж ніч, і теж Різдво для тваринок і для волоцюги Леона.

У цю ніч Різдва і птиці, і білки, і кролики, і миші знали, що якщо Леон трохи плакав, то це від щастя.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/ruhlivij-budinok-francuzka-kazka.html>

Світлячок

Марина Кірносова

Жив з мамою і татом в лісі біля великої корчі на невеликій галявині крихітний світлячок. Був він добрий і працьовитий, завжди допомагав батькам висвітлювати ввечері шлях людям і звіряткам, які поспішали додому.

Одного разу, прийшов світлячок додому після прогулянки з друзями, а мама з татом як заохали:

– Наш маленький! Він захворів! Як тьмяно світиться! Треба терміново летіти до лікаря тітоньки сови.

Тітонька сова була відомим лікарем на всю округу, навіть з іншого лісу до неї прилітали птахи і приходили звірі.

– Так-так-так, – похитала головою сова. – Де ти був напередодні хвороби, малюк?

– Літав з друзями до болота, послухати спів жаб. Вони давали концерт! У нас найкращі місця були – практично в болоті! Звук чудовий і видимість теж!

– А що ти робив потім?

– Нічого, додому полетів.

– Давай-но ставай сюди біля мого дупла, – сказала сова.

Вона винесла зі свого будиночка маленьке відерце і облила водою світлячка. Світлячок засяяв, а вниз полилася сіра водичка.

– Наш синочок здоровий! – радісно закричали мама і тато.

– Звичайно, здоровий! Просто потрібно не забувати приймати ввечері душ! – строго зауважила сова. – А особливо, після прогулянки на болоті!

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/svitlyachok-2.html>

Король-попелюх

Естонська народна казка

Коли батько й мати померли, їхній син лишився без грошей і майна. На всю домівку була лише стара, але дуже мудра кішка. Якось вона й каже:

– Хлопче, пора тобі одружитись.

– Звісно, пора, але хто за мене піде? Самому хоч зуби клади на полицю.

– Не журися, я вже подбаю про твою наречену.

А десь далеко-далеко жив король-громовик, в якого була донька надзвичайної вроди. Тож вирушила кішка в те королівство. Довго йшла вона полями й лісами і раптом побачила на галявині табун зайців. Вони вистрибували, пустували. Кішка гукнула вухатим:

– Тікайте, зайці, тікайте, бо лихо вам буде!

– А куди?

– Біжіть за мною!

І кішка побігла попереду. Зайці кинулися за нею і так усі бігли, аж поки дісталися до королівського подвір'я. Там кішка метнулася у клуню, а зайці – слідом за нею. Кішка мерщій зачинила двері, а сама прийшла до короля, низенько вклонилась:

– Здоров був, король-громовик!

– Здорова була! А що скажеш?

– Я прийшла сватати твою доньку за короля-попелюха.

– Він хоче взяти доньку собі за дружину? А що ж він прислав на подарунок?

– Зайців. Іди поглянь – повна клуня.

Пішов король подивитися – справді, повна клуня зайців. Довго розмовляв король з кішкою, і наприкінці вона спитала:

– Ну, то віддаєш свою дочку за короля-попелюха?

– А ще побачимо, я з першого разу не можу так обіцяти.

«Ще маю час, не біда!» – подумала кішка, повертаючись додому.

Наступного дня вона знову пішла до короля-громовика. Дорогою кішка побачила зграю лисиць. Вони бавились у холодку.

– Ой, лисиці, – вигукнула кішка, – тікайте мерщій, бо лихо вам буде!

– А куди? – сполошилися лисиці.

– Біжіть за мною!

Добігли вони до подвір'я короля – і прямисінько в клуню. Кішка зачинила двері на засув, а сама пішла до короля, низенько вклонилась:

– Здоров був, король-громовик!

– Здорова була! З чим прийшла? – здивувався король.

– Король-попелюх прислав новий викуп, ходімо подивися.

Повела кішка короля до клуні, і той, побачивши стільки лисиць, дуже зрадів:

– Оце вже вистачить для всіх моїх родичів!

– Ну, то віддаси дочку? – кішка знову за своє.

– От коли прийдеш іще, тоді обміркуємо все так, як треба.

– Авжеж, прийду неодмінно, – запевнила кішка і почимчикувала додому.

Ідучи до короля утретє, кішка побачила на узліссі зграю вовків.

– Ой, вовчики-братики, тікайте чимдуж, – гукнула кішка, – бо лихо вам буде!

– А куди? – насторожилися сіроманці.

– Біжіть за мною!

І прибігли вовки за кішкою прямо в королівську клуню. Кішка замкнула двері й пішла до короля, низенько вклонилась:

– Здоров був, король-громовик! Піді поглянь, який гостинець прислав тобі король-попелюх цього разу.

Побачив король вовків, дуже зрадів і сказав:

– Гарний дарунок. Хай тепер сам король-попелюх приїде по мою доньку!

Пішла кішка додому й сказала своєму господареві:

– Ну, хлопче, поїдь сам подивися, яку наречену я тобі висватала.

– Я пішов би, але в чому? На моїй одежі латка на латці.

– А це вже мій клопіт, не журися, – сказала кішка.

Вкутала вона юнака в солону, й рушили обоє в дорогу. Дійшли до морського узбережжя, кішка штовхнула хлопця у воду, а сама побігла до короля, вскочила в палац і заводала:

– Рятуйте! Ой, королю, змилуйся – король-попелюх тоне! Коні, слуги – вже все на дні моря!

Прибіг король-громовик на берег, аж там ні коней, ні карет, ні слуг, тільки король-попелюх голий-голісінький у воді сидить, голову виткнув.

Король наказав негайно принести вбрання для короля попелюха. Принесли – кішка все пильно оглянула й пирхнула. Король спитав її:

– Чого це ти так?

– А того, що в короля-попелюха був набагато кращий одяг. Він такого зроду не носив.

Принесли ще розкішніше вбрання, та кішка знову пирхнула:

– І це не таке, як носив мій господар.

Король-громовик здивувався, що жених мовчить.

– Де там йому говорити! Чи ти хоч би слово мовив після такої купелі! – сказала кішка.

Втретє принесли пишні шати – з самого золота й срібла.

– Оці, мабуть, такі, як носив мій король, – сказала кішка.

Причепурився король-попелюх, і всі пішли в палац. І почалося бучне весілля. Столи аж угиналися від дорогих страв та напоїв.

А кішка мовила:

– Ви їжте, пийте, веселіться, а я мушу йти додому, щоб приготуватися гідно зустріти молодят.

Та й подалася в палац старого чорта. Той саме бенкетував зі своїм товариством.

– Тікайте негайно! – гукнула кішка. – Ось іде король-громовик і все рознесе вщент!

– Куди ж нам тікати?

– Біжіть на луг! Там росте високий дуб, то сховайтеся на верхівці. Та поспішайте, бо король-громовик так відлупцює вас, щодо нових віників не забудете!

Кинулися чорти врозтіч, лише один, миршавий, не міг чкурнути з ними, бігав та ойкав:

– Ой, куди я, бідний, подінусь?

– Ховайся в мітлу!

Зосталася кішка сама в пишному палаці, а там–золота, срібла, одягу, коней – всього-всього вдосталь.

Незабаром прибув весільний поїзд. Кішка зустріла гостей радо, щедро почастувала.

Король-громовик і його донька були вражені таким багатством і все розхвалювали диво-палац. А кішка й собі:

– Атож, усе тут гарне, тільки мітла погана, коли б це не завадило вам.

Вдарив король-громовик у мітлу – зостався од неї самий попіл. А кішка знову:

– Все тут гарне, все славне, але боюся, коли б дуб у лузі вам не став на заваді.

Вдарив король-громовик у дуба – тільки попіл розвіявся.

– Ну, тепер все гаразд,– сказала кішка,– живіть, народом правте і дітей ростіть.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/korol-popeljuh-estonska-kazka.html>

Сніговик

Марина Кірносова

Сашко прокинувся в дуже гарному настрої. Вчора весь день йшов сніг та батько пообіцяв, що вони будуть ліпити сніговика! Хлопчик швидко поснідав та з батьками вийшов на вулицю. Було сонячно та морозно.

Сім'я швидко скатала три кульки та поставила одну на одну. Хлопчик знайшов добрі гілочки для ручок.

– Треба йому зробити обличчя та причепити відерко на голову, – сказав Сашко.

– Пішли додому, виберемо все для прикраси сніговика, – закликала мати.

Дома хлопчик знайшов дитяче відерко, а мати шукала все для обличчя.

– Дивись, які гудзики великі, – сказала мати. – Це для очей. А за допомогою цих маленьких можна ротик зробити. А ця морковка для носа.

Через двадцять хвилин сім'я Сашка знову була біля сніговика.

– Дивись, яке відерко! А які тобі очі ми зробимо, а який ніс, – хлопчик старанно трудився.

– Дуже дякую, мені подобається. До речі, мене звати Оллі, – раптом роздався чий-то голос.

– Хто це?

– Це я, сніговик. Я не міг говорити, бо не було рота. А зараз можу, дякую ще раз.

Хлопчику було чотири роки та він ще легко вірив у чудеса. А батьки стали озиратися навколо, бігати кругом дерев та шукати, хто говорить. Проте рядом нікого не було.

– Такого не може бути, – похитав головою батько.

– Ми мабуть перемерзли на вулиці, – злякалася мати. – Тільки чому всі чуємо одне й те саме?

– А ви просто повірте мені, будь ласочка... – попросив Оллі.

– Звичайно я тобі вірю, – радісний Сашко кружився коло нового друга.

– Може ти ще чогось хочеш? Може тебе якось ще прикрасити?

– Ні, дякую. Я дуже скромний. Не хочу бути занадто яскравим, краще розкажи мені віршика новорічного.

Сашко дуже старався та продекламував цілих три віршика, що вивчив до новорічних свят разом з мамою.

– Який молодець! – радувався сніговик. – А ще я люблю, коли співають пісні та кружляють в хороводах.

– Ми напевно втратили розум, – разом промовили батьки.

Але взявшись за руки вся сім'я стала співати та кружитися навколо

Оллі. Раптом роздався скрип дерева поряд та зверху звалився хлопчик.

– Це ж Сергій з третього поверху! Я знаю твоїх батьків, – вимовив батько.

– Вибачте мене будь ласка... Я заліз на дерево, бо не діставав до годівнички для пташок. Я постійно приношу їм насіння, піклуюсь про них взимку... А потім вас побачив... Сніговик такий гарний... Та потім, якось став говорити від нього... Я не хотів вас образити, просто весело було...

– А й справді, я давно так не веселилась! Як у дитинстві побувала, – засміялась мати Сашка.

– Ну добре-добре, ми не сваримося, – голос батька подобрішав. – Ти молодець, що пташкам допомагаєш!

– В мене ще дві годівнички є! Я сам їх зробив.

– А в нас є насіння соняшника та трошки сала для синичок. Вони його взимку смакують.

Батько швидко збігав додому та приніс ласощів для пташок.

– Пішли, показуй де твої годівнички.

– Бувай сніговик! До зустрічі! – промовив Сашко та помахав рукою. На мить йому вдалося, що сніговик посміхнувся.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/snihovyk.html>

Чому в лисиці довгий хвіст, а в зайця – куций

Казахська народна казка

Колись у лисиці не було хвоста і вона не могла замітати слідів.

Якось заліз вовк до лисиці в нору й хотів задушити її. Але лисиці пощастило вискочити через інший хід. Побігла вона в ліс та й побачила під деревом зайця, в якого тоді ще був довгий хвіст. Цей хвіст заважав йому бігати, отож лисиця й упіймала довговухого.

– Візьми мого хвоста, – сказав заєць, – тобі він знадобиться, а мені не потрібний.

Лисиця згодилася. І з того часу в лисиці довгий хвіст, а в зайця –

куций.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/chomu-v-lisici-dovgij-hvist-a-v-zajcja-k.html>

Сніжинка

Марина Кірносова

На галявині, що знаходиться в дуже-дуже дрімучому лісі, куди не ступала нога людини, було дуже гамірно. Звичайно, якщо б ви потрапили туди, вам навряд чи б було чути хоч щось, крім дзижчання бджіл, співу солов'я і ніжного шелесту дерев. Хто може похвалитися дуже хорошим слухом (сподіваємося не той, хто любить підслуховувати чужі розмови), міг би почути

якийсь дивний тихий писк, що доноситься всюди. Але, навіть і ця людина могла б подумати, що їй, швидше за все, здалося. Та хіба може бути щось тривожне в цьому чудовому місці? Трава висока і соковита настільки, що в місті такої не знайдеш. Деревя легенько похитують своїм яскраво-зеленим блискучим листям. А повітря! Воно таке чисте, що попади туди раптом, у вас могла б закружитися з незвички голова.

І як не дивно, в цьому райському куточку природи дійсно був переполох. Справа в тому, що саме тут, де немає допитливих очей, ніхто не ламає гілочки милих дерев, не дряпає на їх корі всякі дурниці та свої імена, не кидає фантики від цукерок на прекрасну живу травичку, не топче яскраві квіточки, не смітить, живуть крихітні лісові ельфи.

Сьогодні маленька синичка донесла до них звістку, що королева снігових ельфів країни Сноулі, яка знаходиться високо в горах недалеко від лісу, наклала страшне закляття на великі темні хмари і маленькі хмаринки. Тепер вони не можуть проникнути крізь невидиму стіну і пливти по небу далі гір. Королева була зла та її крижане серце було сповнене гніву на весь чарівний світ, який населяють ельфи, гноми, феї та інші дивовижні істоти. Тиждень тому всі вони збиралися на веселому святі, співали пісні, танцювали. І тут пішов дощик. Жителі чарівного світу продовжували веселитися, адже дощ це не перешкода. До того ж, напоїти квіточки, травичку, кущі, дерева не завадить. Але Королева снігових ельфів раптом заявила, що вона може перетворити дощ на сніг або зовсім прибрати ці шкідливі хмари геть з очей. Вона може багато чого, так як вважає себе найрозумнішою і красивою, і живе вище за всіх – на величезній горі. Звичайно, вона багато знала про світ, її очі блищали, як два дорогоцінних каменя, а королівське плаття розшите гірським кришталем. Але, на подив королеви, ніхто не сприйняв її всерйоз. Хтось подумав, що вона жартує, хтось і зовсім не звернув уваги. І лише один старий гном, якому йшов 305 рік, похитавши головою, зауважив, що не до добра такі речі.

Цілий тиждень снігові ельфи, боялися вийти зі своїх маленьких будиночків, так як королева вирувала в своєму замку. У спадок від своєї прапрапрабабки їй дісталася книга чарівних заклинань. Весь тиждень королева невтомно посидала на свою округу заметіль і град з крижаних бурульок, які як списи впиналися у всі перешкоди на своєму шляху.

Стоячи на балконі свого крижаного замку, королева промовляла:

*– У світі повному чаклунства,
Знайду потрібні слова,
Будуть хмари, буде сніг,
Я на світі краще всіх.*

Її піддані, її народ, про який вона дбає вже 30 років, з того моменту як увійшла на престол, не підтримали її на святі! Це було немислимо, вона ніяк не могла уявити собі такої зради. Але милі добрі снігові ельфи, які любили свою королеву, сприйняли її слова як жарт.

І ось через тиждень рішення було прийнято. Тепер всі великі та маленькі хмари будуть зупинятися біля її гори! Скрізь буде посуха, і коли

засохне остання квіточка, згадають королеву!

Снігові ельфи були кмітливим і сміливим народом. Вони зрозуміли, що зібравши у себе всі хмари, королева погубить не тільки себе, але і замете снігом всю їхню країну. Треба було терміново щось вирішувати. Багато сміливців погодилися піти до королеви, але нікого з них вона не послухала. Лише глянула своїм поглядом і перетворила на крижані статуї.

Народ Сноулі кожен день збирався на раду на головній площі країни, покритої білосніжним шаром снігу. В кінцевому підсумку, було прийнято рішення звернутися за допомогою до всього чарівного світу. Були скликані всі птахи в окрузі, їм було доручено якомога швидше передати всім важливе повідомлення.

Дізнавшись від синички Сьюзі про страшне заклинання, лісові ельфи вирішили діяти негайно. Терміново було скликано раду мудреців на чолі зі старійшиною Едвардом, розумним і добрим ельфом.

Довго не могли вирішити мудреці, як вчинити. Відправитися в шлях до королеви снігових ельфів? Навряд чи вона буде їх слухати, подумали вони. Та й силою її не здолають. У королеви товста книга всіляких заклинань! А що можуть лісові ельфи? Вони тільки за порядком у лісі стежать, а викликати бурю або град їм не під силу.

– Треба знищити книгу заклинань! Тоді королева снігових ельфів нічого не зможе зробити! – запропонував лісовий ельф Роббі.

– Це добре рішення, мій друг... – відповів Едвард. – Але як нам пробратися в крижаний замок?

– Навіть якщо ми і не знаємо як це зробити, у нас немає виходу... Доведеться відправитися в шлях... – зауважив сміливець Рон.

– Я готовий! – відповів Роббі.

– І я! – сказав веселун Ральф.

– Ну що ж... В подорож вирушають Роббі, Рон і Ральф! – закінчив раду Едвард.

– Схоже ельфи з іменами на букву «Р», найсміливіші! – тихенько шепнула одна з синиць, що цікавістю спостерігала за розмовою, інший.

– А ви, синички, раз все підслухали, вирушайте зі звісткою про нашу допомогу до наших друзів снігових ельфів! І якомога швидше! – грізно

сказав Едвард.

Синички, стрепенулися від несподіванки, адже підслуховувати в їх світі є дуже поганою звичкою. Але тут же відправилися в шлях.

Весь наступний день пройшов у турботах. Не тільки ельфи, але й інші лісові мешканці брали участь у підготовці сміливців в дорогу.

Білочка Тоня принесла смачних кедрових горішків:

– Вони дуже поживні і корисні. Один такий горішок вгамує ваш голод на кілька годин!

– Спасибі, мила Тоня! Не варто так турбуватися, ти ж знаєш, ельфи пересуваються дуже швидко! Вже ввечері ми будемо на місці, – усміхнувся Рон.

Стояла тиха зимова погода, сніг приємно хрустів під чобітками, а на долоньки, кружляючи, падали ніжні сніжинки.

Біля входу в місто лісових ельфів зустрів їх кращий друг Томмі.

– Радий вас бачити! Скоріше ходімо до нашого старійшині! Там вже зібралось все доросле населення нашої країни!

Томмі привів їх до великого будинку, який був схожий на сніговий замет, в ньому золотистим світлом сяяли вікна. Друзі увійшли всередину. Вони побачили просторий затишний зал з каміном. Навколо нього сиділи ельфи у веселих різнокольорових шапочках-ковпачках з помпонами і сміялися. Такий вже це народ, навіть коли є якісь труднощі, вони знаходять привід пожартувати і повеселитися. Оптимізм – найкращий засіб від усіх напастей, любили повторювати снігові ельфи.

Привітавши Рона, Ральфа і Роббі, снігові ельфи поспішили їх смачно нагодувати, а вже потім приступили до серйозної розмови.

– Чи є у вас рішення, друзі мої? – запитав старійшина лісових ельфів.

– Ми хочемо знищити книгу заклинань, – хором відповіли вони.

– Це дуже складно... Практично неможливо непомітно пробратися в замок до королеви. Це дуже небезпечно. Вона перетворить в крижану статую, – навперебій заговорили снігові ельфи.

Рон, Ральф і Роббі потупили голови.

– Що ж, самі ми все одно не могли впоратися. А разом, може, щось придумаємо, – підбадьорив їх старійшина снігових ельфів.

Раптом в двері хтось тихенько постукав.

– Хто це? – здивувався Тіммі. – Всі зібралися тут. Я піду відкрию.

На порозі стояла маленька дівчинка – ельф. Вона притискала до себе м'яку іграшку-ведмедика.

– Можна увійти?

– Сніжинка, що ти тут робиш? Тут тільки дорослі, іди пограй з друзями.

– Може я зможу допомогти? У мене є ідея.

– Я знаю, що в тебе завжди багато ідей. Але може вони більше підійдуть для ігор з однолітками?

– Ні-ні, у мене ідея як подружитися з королевою.

– Нехай заходить, – пролунав голос старійшини. – У нас немає рішення, раптом дитина щось підкаже. Все ж краще, ніж нічого.

Сніжинка пройшла до зали і сіла біля каміна. Вона простягла руки до вогню і стала їх гріти. Тут Рон, Роббі і Ральф помітили, що пальто дівчинки розшите сніжинками самих різних візерунків.

– Тільки любов може розтопити холодне серце, – сказала дівчинка.

– Ми дуже любили нашу королеву! І зараз любимо, тільки поведінка її нам перестала подобатися, – зітхнув Тіммі, і всі снігові ельфи дружно закивали головами.

– А може королева не знає про це? Може їй сумно одній у своєму крижаному палаці.

– І що ти пропонуєш?

– Давайте влаштуємо свято для нашої королеви, на якому подякуємо за все хороше, що вона зробила.

– Спробувати можна, – зашуміли снігові ельфи. Вони дуже любили свята, і хотіли влаштовувати їх як можна частіше.

– Рішення прийнято, – завершив збори старійшина.

Снігові ельфи працювали весь наступний день. Особливо старалися діти на чолі зі Сніжинкою. Вони робили гірлянди і прикрашали ними центральну площу, ліпили зі снігу різні фігури, придумували вірші, допомагали дорослим готувати солодкі частування.

Увечері Старійшина і Сніжинка вирушили до королеви з запрошенням

на свято, яке відбудеться завтра. Королева з радістю погодилася, адже це подія спеціально для неї, в її честь!

Ввечері жителі снігової країни лягли спати раніше, щоб набратися сил. А королева допізна приміряла вбрання. У неї накопичилося більше трьохсот суконь. Тут були і білосніжного кольору снігу, і кольору блакитного неба, і кольору синього озера, і в мереживах, схожих на сніжинки, і з блискучими бурульками-крижинками... Перемирив по три рази кожен наряд, королева вибрала ніжне кремове плаття, розшите маленькими зірочками, пошите для неї кравчиною Снігової країни мадам Ниточкою.

Вранці всі зібралися на центральній площі. Музиканти грали веселу музику, поруч танцювали діти. По периметру площі були розставлені столи і столики з різними частуваннями – цукровими печивом, різнокольоровими льодяниками, тістечками всіляких форм і забарвлень.

Роббі, Рон і Ральф теж допомагали готуватися до свята. Вони придумали встановити в середині площі справжній шоколадний фонтан. Лісові ельфи були вправними майстрами і змогли зробити так, щоб шоколад не замерзав на холоді. Снігові ельфи були в захваті.

Королева з'явилася рівно опівдні. Її вітали грюканням в долоні. До королеви підійшов Старійшина і виголосив довгу промову, про те, як її народ любить її, скільки всього хорошого вона для них зробила, і про те, яка вона весела і добра. Тільки останнім часом вони рідко бачать її та їм дуже сумно без неї. А наприкінці промови, вибігли діти і стали розповідати королеві вірші. Потім вони виконали танець «Снігова заметіль».

«А я і забула, як мені було добре і весело раніше... Треба терміново відпустити всі хмари і хмаринки, а то вони ще занастять моїх улюблених снігових ельфів...» – подумала королева.

Вона побігла в замок, відкрила книгу заклинань і прочитала потрібні слова. Тут же всі хмари і хмаринки стали плисти в різні сторони, поки рівномірно не поширилися в усьому світі. Після цього королева кинула книгу в камін, щоб не було спокуси начитатися інших дурних заклинань.

Снігові ельфи тріумфували. Вони святкували весь тиждень. До них приєдналися лісові ельфи, гноми, феї та інші жителі чарівного світу.

– Яка молодець Сніжинка! Так добре все придумала, – розповідав потім Роббі дома.

– Виходить, ми даремно вирушали у подорож... Снігові ельфи самі впоралися! – сказав Ральф.

– Зовсім не даремно, – заперечив Едвард. – Адже ви вели себе як справжні друзі!

– А ще вдосталь повеселилися, – засміявся Рон.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/snizhynka.html>

Ніч перед Різдвом

Французька народна казка

Це сталося напередодні Різдва, в хаті було тихо. Ні шуму, ні крику! Над каміном висіли шкарпетки чекаючи Пера Ноеля. Чи прийде він? Діти лежали у своєму ліжку мріючи про цукерки, печиво, торти. Мама у своїй хустці, і я в шапці, і ви всі готові спати всю цю довгу зимову ніч. За вікном почувся голосний шум! Я схопився з ліжка, підбіг до вікна, розсунув штори, відчинив вікно.

Місяць світив на сніг і було видно як удень. А потім перед моїми здивованими очима пролетіли крихітні санки і вісім крихітних оленів, ними керував веселий дідусь і я одразу зрозумів, що це Пер Ноель!

Швидше ніж літають орли, скакали олені галопом, а Пер Ноель свистів і підганяв їх:

– Швидше! Швидше! Біжіть ще швидше мої олені!

Як сухе листя здійняте вітром, минаючи перешкоди, перетинаючи небо, коні летіли над дахами будинків, тягнучи за собою сани повні іграшок.

І в одну мить, я почув на даху звук копит. У той самий момент Пер Ноель стрибнув у димар.

Він був одягнений в хутро з ніг до голови, покритий попелом і сажею, а на спині він ніс мішок з іграшками. Його очі блищали від щастя, щоки були рожеві, ніс червоний наче вишня, можна було бачити його усмішку в білій, як сніг бороді. У зубах в нього стирчала люлька, навколо стояла хмара диму, в нього було широке зовсім кругле обличчя, він мав великий живіт, який трусився, коли він сміючись стрибав наче старий ельф. Я не міг втриматися від сміху, побачивши його і він просто підморгнув і кивнув мені, даючи зрозуміти, що це не сон – це він!

Потім, не сказавши ні слова, він почав працювати, заповнюючи шкарпетки. Він повернувся, потер ніс і помахавши на прощання вилетів у камін. Після роздачі подарунків він свиснув оленям, а потім повернувся до саней і полетів геть, залишаючи за собою хмару пір'я.

І перш ніж він зник я почув:

– Щасливого Різдва всім і на добраніч!

Джерело: <https://derevo-kazok.org/nich-pered-rizdvom-francuzka-kazka.html>

Карамелькіно

Марина Кірносова

Андрійко дуже любив солодощі, а найбільш всього цукерки. Він міг з'їсти штук десять за раз, навіть забувши поділитися з іншими.

– Цукерки – це добре, Андрійко, але ж, потрібно їсти і супчик, і

котлетки, і овочі, і фрукти, і, звичайно, кашку. Саме вони надають тобі здоров'я і багато сил, – говорила мама.

Андрійко їв не досить добре, в тарілці завжди залишалася половина їжі.

– Я більше не можу... Нічого не лізе... – промовляв зі стогоном Андрійко.

Та тільки вставав зі стола біг за цукеркою. Вазочку з ними вже почали ховати по різних шафах, але для Андрія це було навіть цікавіше – він вигадав, що грає в пошук скарбів.

А ще, він просив бабусю та дідуса, щоб вони завжди привозили солодощі. Та вони вже боялися приходити до внука без гостинців!

Та на вулиці у друзів можна випросити цукерки... Так і знаходила мама Андрія у нього під подушкою та в шафі обгортки від солодощів.

– Звідки ж вони беруться! – охала вона.

Одного разу, Андрійко знайшов на верхній полиці маминої шафи

величезну коробку з шоколадними цукерками. Вона була новенька, мама її купила для святкового столу на Новий рік. Андрійко дивився на коробку, і тримався цілих 10 хвилин! Але потім рука сама потягнула целофанову обгортку...

– Ай-яй-яй! Як не соромно! – почув хлопчик якийсь тонкий голосок.

– Хто це? – злякався він.

– Я житель країни Карамелькіно! Навіщо тобі цей шоколад? Ми його взагалі не їмо. У нас все із карамелі.

– Ого! Я ж найбільш всього люблю карамель! – Андрійко озирнувся по сторонам і примітив на комоді малесенького чоловічка в жовтому костюмі з блискучими карамельними гудзиками.

– Якщо бажаєш, я покажу тобі свою країну. До речі, звати мене Льодяником, – маленький чоловік зробив ввічливий уклон.

– А я Андрій! Ну давай же скоріше до твоєї країни!!! – голосно промовив хлопчик.

– Може спочатку покладеш коробку на місце? А то мама засмутиться.

– Ну добре, добре, – нетерпляче промовив Андрійко.

Тут він відчув як стає все меншим, раптом все закрутилося і через мить він опинився посеред вулиці незнайомого міста. Все навколо – і будинки, і рослини, і навіть люди з тваринами, були злегка прозорими.

– Так, тут все з карамелі. Спробуй, – льодяник підвів хлопчика до величезного дерева.

Андрій відламав маленьку гілочку з трьома листочками.

– Смачно!

– А ось там клумба з квіточками різноманітних кольорів. Всі різного смаку. І лимонні, і апельсинові, і м'ятні, абрикосові, вишневі... Всього двадцять п'ять варіантів.

– Хочу скуштувати всі!

– Ну, залишайся з нами. Тут є пустий будиночок недалеко. В нас стільки карамелі, що ми робимо з неї будинки, дитячі майданчики, навіть автомобілі у нас карамельні.

– Мені подобається! Я залишаюсь, покажи мені мій будинок, – скомандував хлопчик. Він так зрадів, що, навіть, забув подякувати Льодянику.

Перший день пройшов швидко та дуже цікаво. Андрійко їв карамель та гуляв по місту, катався в карамельних ковзанах по карамельному катку, грав на карамельному дитячому майданчику, залазив на карамельні дерева.

Проте вже через три дні Андрію стало дуже сумно, та ще й животик почав боліти. Він пригадував мамин супчик, гречану кашку і картопляне пюре... Хлопчику дуже захотілося додому та він почав плакати сидячі біля фонтану, з повільно текучою карамеллю.

– Що трапилося? Чого ревеш? Я йду кататися на карамельному катері, пішли разом? – почув Андрій Льодяника.

– Не хочу ні катера, ні карамелі, додому хочу...

– А хочеш я полечу на карамельному літаку з тобою в країну шоколаднію ?

– Ні хочу більше нічого солодкого... Я тепер хочу інших смаків...

– Інших смаків? – Льодяник скривився. – Як цього взагалі можна бажати? Я зараз же відправлю тебе додому, раз тобі не подобається більше у нас! – Льодяник ображено насупився.

Хлопчик почав збільшуватися, а все навколо крутитися, доки не злилось в усі кольори веселки. Андрійко стояв біля шафи у себе дома. Він почув голоси батьків на кухні.

– Мама я хочу їсти! – хлопчик прибіг до мами. – Що у нас сьогодні на обід?

– Червоний борщ та вареники з картоплею.

– Як смачно пахне! Я піду мити руки та буду через мить. З'їм усе, що ти мені покладеш. Це правда, от побачиш!

– Це точно наш син? – посміхнувся батько.

– Цікаво, як він обіцянку виконає, – недовірливо відповіла мати.

– А от зараз і побачимо, ти йому побільше поклади, – веселився тато.

Андрій швидко з'їв все, що йому дали, та ще й подякував мамі. З того разу він полюбив їсти корисну їжу, помітно зріс і став сильнішим.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/maryna-kirnosova/karamelkino.html>

Старий і його дочка

Казахська народна казка

Жив колись на світі старий чоловік і мав він доньку. Було в нього невеличке хазяйство: верблюд, кінь і віслук. Щодня батько рубав дрова, возив на базар, продавав їх, а на виручені гроші купляв хліб.

Одного разу нав'ючив він дрова на верблюда і поїхав на базар.

Підходить до нього невідомий і запитує:

– Скільки коштують дрова?

– Три копійки.

– Візьми за все десять копійок!

Старий з радістю згодився. Привіз дрова на подвір'я покупця.

Коли старий скинув дрова і взяв десять копійок, покупець наказав йому прив'язати і верблюда.

– Я купив дрова з верблюдом разом. Інакше навіщо б я тобі дав замість трьох копійок десять?

Довго доводили вони один одному і зрештою пішли до судді, щоб той розв'язав їхню суперечку.

Суддя запитує старого:

– Чи правду сказав покупець, що він заплатив тобі за все десять копійок?

– Правду.

– Тоді правда на його боці. Віддай йому верблюда. Заплакав старий од такої кривди і пішов собі додому. Наступного дня нав'ючив він дрова на коня й знову поїхав на базар.

І цього разу трапилася з ним така сама біда.

Той самий покупець обдурив його тими ж хитрими словами.

І знову суддя сказав, що правда за покупцем: разом з дровами він купив і коня.

На третій день старий нав'ючив віслюка й знову зібрався на базар.

Аж тут підійшла до нього дочка й сказала:

– Сьогодні я повезу продавати дрова. Бо тебе ошукали і відібрали у тебе верблюда й коня. Хай спробують узяти в мене віслюка.

І дівчина поїхала на базар. Підходить до неї той самий покупець і каже:

– Продаси дрова з усім за п'ять копійок?

– Продам, якщо дасте гроші з усім.

– Дам.

Привезла вона дрова, скинула й запитує:

– Де прив'язати вашого віслюка?

Показав покупець місце.

Почав він розраховуватись із дівчиною, простягнув їй гроші. А дівчина схопила його за руку й каже:

– Ви обіцяли віддати гроші з усім, тобто з рукою разом.

Засперечалися вони і пішли до судді.

Старий і його дочка (казахська казка)

Бай замість руки присудив покупцеві оддати дівчині п'ятсот карбованців.

Віддав покупець п'ятсот карбованців і каже дівчині при СУДДІ:

– Багатьох людей я обдурих, а ти ошукала мене. Хочеш іще заробити п'ятсот карбованців? Давай позмагаємося: хто більше небилиць розповість, той виграє п'ятсот карбованців.

Поклали вони гроші перед суддею.

Покупець, як старший за віком і чоловік, почав перший:

– Якось посіяв я пшеницю. Вона така виросла, що людина на верблюді могла у ній сховатись. Одного разу сорок цапів

заблукало в пшениці. Пшеницю восени скошили, а цапів такі не знайшли. Обмолотили зерно, намолотили борошна, напекла дружина коржиків. Вийняла з печі, подала на стіл. Відламав я шматочок, став їсти. Аж тут як закричить у мене в роті цап! Та як вискочить з рота! А за ним іще тридцять дев'ять! Усі цапи зробилися такими гладкими, що кожен з них був більший за слона.

Дівчина вислухала й каже:

– Ви сказали щиру правду, баю. Такі випадки частенько бували і у нас. Тепер послухайте, що я вам розповім. У своєму аулі я посіяла бавовняне насіннячко. І виросло з нього величезне дерево. Півкраїни вкрило воно своєю тінню. Коли бавовна дозріла, я найняла п'ятсот робітників, щоб її зібрали. Потім я бавовну продала й на виручені гроші купила сорок нарів. Нав'ючила я тих нарів дорогими тканинами і вирядила з двома старшими братами в Бухару. Три роки не було від них ні слуху ні духу, а вчора мені повідомили, що вони вбиті. Боюся, що це правда, тому що бачу халат свого старшого брата на вас. Я сама його шила, у ньому він поїхав до Бухари. Виходить, ви вбили моїх братів, захопили їхні товари, а тепер узялися й за мене...

Бай аж позеленів од злості.

Він зрозумів, що дівчина його перемогла.

Якщо визнати її розповідь правдивою, то доведеться сплатити дівчині викуп за її двох убитих братів і, крім того, повернути сорок нарив, нав'ючених товарами. А якщо сказати, що це – небилиця, то доведеться віддати п'ятсот карбованців.

Покупець визнав за краще віддати гроші.

Так розумна дочка принесла в цей день батькові тисячу карбованців.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/starij-i-jogo-dochka-kazahska-kazka.html>

З Новим Роком!

З Різдвом Христовим!